

INSPIRATIE - 11 november 2017

Janneke Burger - Niemeijer is hoofdredacteur van het christelijke magazine Jente.

Een tijdje geleden was ik in deze kerk, met onze kinderen. Ja, vorige week ook nog, maar toen was het rommelmarkt. Ergens in het voorjaar was ik ook hier in de kerk, met onze drie kinderen. Het was de zondag nadat de synode van de Gkv positief had besloten over eenwording met de NGK. Ik heb onze kinderen verteld dat ze het vast nog weleens mee zullen maken dat er ruzie is in de kerk, maar dat ze dit moment zeker altijd moeten onthouden: dat het goedge maakt wordt in de kerk.

Wat kunnen mijn kinderen verwachten van deze nieuwe kerk, Gkv en NGK samen? Jullie gaan daar de hele dag en de komende tijd over nadenken. Voor mijn kinderen, en voor de mensen van mijn generatie, is de structuur van die nieuwe kerk niet zo interessant. En al die vergaderingen ook niet. De kerk van de toekomst moet volgens mij niet getypeerd worden door vergaderingen en structuren. Mijn kinderen genieten vooral van het ontmoeten van andere kinderen, tieners, mensen in de kerk. Huiskring vinden ze top, omdat het kleinschalig is, er veel warmte en positiviteit is, lekker eten, en het gaat heel gemakkelijk over God.

Tegelijk wil ik niet vergeten wat oudere generaties hebben ervaren. Juist als het over NGK en Gkv gaat, is daar ook die hele geschiedenis van zoveel kerkelijke ellende. Hoe kunnen we dat honoreren, juist ook voor de volgende generatie die voor de kerk zulke andere dingen lijkt te verlangen?

Ik denk dat het van het grootste belang is om de behoefte van kinderen aan kleinschaligheid en authenticiteit te combineren met al die nare ervaringen van oudere generaties. Juist dan kan er iets moois ontstaan! Er moet ruimte worden gemaakt voor het verdriet en de pijn die er nog is over de jaren '60. Maar zeker ook de andere kant: de schaamte en spijt. Ik denk dat het voor onze kinderen belangrijk is, dat we daar eerlijk over zijn. Dat we eerlijk zijn over ons eigen aandeel in alle kerkelijke ellende. Dat we eerlijk zijn over waarin we onszelf zijn tegengevallen, en met welke schuldgevoelens we misschien wel rondlopen. Dat onze kinderen horen hoe we daarin naar elkaar toegaan, en naar God toegaan. Hoe we van genade leven en van hoop. Blijkbaar ervaren we allemaal zoveel van de liefde van God dat

we nog naar die kerk toegaan. Blijkbaar heeft ons geloof het leven overleefd, Goddank. Dan is dát toch wat we onze kinderen willen meegeven? Dat is toch het verhaal van Gods genade dat we aan hen willen vertellen?

Bovendien: als 'nieuwe' kerk zullen we zelf ook weer nieuwe geschiedenis gaan maken. Ook dan zal er teleurstelling en frustratie zijn. We hebben het als kerk hard nodig om altijd transparant te blijven, daar kunnen we nu mooi in oefenen.

Zomaar kan er een soort irritatie ontstaan: we willen toch vooruit, juist voor onze kinderen moet het toch over de toekomst gaan? Waarom dan aandacht voor het verleden, en voor al die nare ervaringen? Maar als ik iets in de Bijbel leer, is dat eerlijkheid over jezelf, je verleden, je falen. We moeten niet schuld belijden vanwege de ander, die daar al dan niet om vraagt. Misschien moeten we wel eerlijk met onze schuld en schaamte omgaan, over ons onvermogen praten, vanwege onze kinderen en kleinkinderen. Omdat, als we zwijgen, we zeker weten dat we uiteindelijk zullen instorten, zoals psalm 32 zingt. Als er iets toekomstgericht is in de kerk, is dat aandacht voor de werkelijkheid. De werkelijkheid van al het moois in de kerk, alle dromen en verlangens, maar ook alle teleurstellingen en alle pijn. Onze kinderen hebben recht op eerlijkheid in alle ingewikkeldheid van het leven. Ze hebben er recht op dat we in ons hart laten kijken, ook als daar herinneringen van schaamte en spijt leven. Ik zie er naar uit dat tieners met ouderen praten over hun leven, over de kerk, over hun geloof. En dan ook over de momenten waar ze liever niet aan terugdenken, de momenten van falen, schaamte en schande.

Als onze kinderen merken dat onze verhalen over het leven echt zijn, zullen ze ook merken dat onze verhalen over God echt zijn. Naar zo'n kerk neem ik mijn kinderen graag mee. Dan is het feest en zullen we dansen. En dat kunnen mijn kinderen dan weer heel wat beter dan ik.